

[Boligministeren.]

men også særlige, godkendte sanerings-selskaber skal have mulighed for at tage initiativ til og gennemføre saneringer. Som nævnt har Danske Grundejeres Landsforbund og Lejernes Landsorganisation samt Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber vist stor interesse for at deltage i opgavens løsning gennem oprettelsen af særlige saneringsselskaber.

I lovforslaget er der alene givet en ramme for organisationen af sanerings-selskaber. Der er således mulighed for at imødekomme de ønsker om udformningen af sanerings-selskaber, som må forventes at blive resultatet af de løbende forhandlinger. Lovforslagets øvrige bestemmelser er desuden tilpasset således til de kommende sanerings-selskaber, at disse selv kan fremkomme med forslag til saneringsplaner og få offentlig støtte til gennemførelsen heraf. Saneringsselskaber — dannet af de nævnte organisationer — vil kunne få nær tilknytning til såvel ejerne som til lejerne af den eksisterende boligmasse. Selskaberne vil herved kunne deltage positivt i arbejdet med at fremskaffe erstatningsboliger.

3. Genhusningen er en meget vigtig side af saneringsplanernes gennemførelse. Lovforslaget giver øgede muligheder for en hensigtsmæssig genhusning af de udsanerede familier. Navnlig gennem rokeringer inden for den bestående boligmasse må der skaffes passende lejligheder til de familier, som ikke ønsker eller kan flytte direkte fra en saneringslejlighed til en bolig i det nye byggeri.

1959-lovens bemyndigelse for saneringskommunerne til at betale særlige huslejetilskud er foreslået opretholdt, og det er yderligere foreslået, at staten skal refundere kommunerne halvdelen af dette huslejetilskud, som det beregnes, efter at eventuel boligsikring er ydet på sædvanlig måde.

4. Saneringsplaner omfatter normalt en enkelt eller et par karreer. De kan blot vedrøre en enkelt ejendom. Som noget nyt foreslås indført begrebet storsanering, der skal omfatte en hel ældre, udslidt bydel, hvor op imod 75 pct. af bebyggelsen er så dårlig og udslidt, at den bør fjernes. Herved vil der opstå helt nye muligheder for ved en samlet planlægnings- og saneringsindsats at forny et sådant ofte centralt beliggende byområde. Ved at behandle et større område under ét

både planlægningsmæssigt og økonomisk vil det offentlige desuden kunne få en del af tabet ved byfornyelsen kompenseret, idet en økonomisk gevinst for dele af storsaneringsområdet, hvor genopbygningen på grund af de forbedrede forudsætninger for planlægning og bebyggelse kan være rentabel, vil bidrage til at finansiere saneringstab for andre dele af området, hvor sådanne gunstige forudsætninger ikke er til stede.

Storsaneringsplaner foreslås gennemført under kommunens ledelse, men med bistand af sanerings-selskaberne. Adgangen til ejerlavssaneringer er derfor foreslået udeladt i disse tilfælde.

Da storsaneringstanken er ny og må betragtes som et forsøg, foreslås det løbende at inddrage folketinget i dette arbejde gennem et udvalg. Det vil formentlig være naturligt at henlægge opgaven til folketingets boligudvalg, men det overlades til folketinget at skønne herom.

5. Endelig rummer lovforslaget bestemmelser, som søger at hindre forfald af ældre bygninger i tiden, medens en saneringsplan udarbejdes. Her kan der navnlig være tale om historiske eller kunstnerisk værdifulde bygninger, som ved saneringstilskud senere kan opnå særlig støtte.

1959-lovens regler om støtte til særlig værdifulde bygninger er opretholdt ud fra den betragtning, at der i disse bevaringsopgaver også ligger en saneringsopgave. På længere sigt mener jeg dog, at tilskud til bevaringer af kulturhistorisk interessante bygninger bør overvejes administreret under bygningsfredningsloven og bygningsfredningsfonden under ministeren for kulturelle anliggender.

Ud over de nævnte væsentlige nydannelser indeholder forslaget til saneringsloven en række forenklinger i forhold til den gældende lov, begrundet i praktiske erfaringer. Der bør dog vises hensyn til, at en sanering uundgåeligt griber ind i velerhvervede private rettigheder. Grundejere, lejere m. v. må derfor sikres rimelig frist til overvejelser og forhandlinger, ligesom der må levnes kommunerne tid til planlægningsarbejdet og til forhandling om og udmåling af erstatninger.

En mulig forenkling kunne være at opheve saneringsnævnet. Når dette ikke er foreslået, skyldes det hensynet til den igangværende sanering, som ikke ønskes forsinket